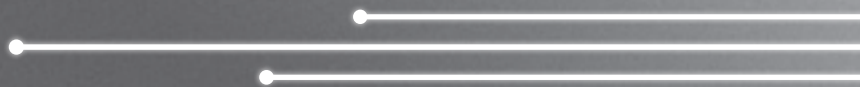

KÜZD AZ ÉLETÉRT,
BÁR HALNI NEM KÉPES.

MILA^{re}o
renegát
RENEGADE

fine
selection

DEBRA DRIZA

MILA DEBRA DRIZA
renegát
RENEGADE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Ha felvettem volna életem fontosabb pillanatait, a mai délutánt játszanám vissza legtöbbször. Vagy ez azért túlzás lenne? Egy hétköznapi lány számára talán igen. Csakhogy az én életemre már egyáltalán nem illett a „hétköznapi” jelző. Habár most épp azon voltam, hogy az legyen. Hétköznapi. Átadtam magam a pillanatnak: csak a tengervíz, a homok és a bőrömet perzselő, ragyogó nap, mely millió apró szikraként csillant meg egy srác vizes, sötét haján.

Fehér tajték nyaldosta a partot, a lábujjaimtól néhány centire – egész pontosan tizenöt és fél centire –, ám a figyelmemet továbbra is a fiú kötötte le, amint fel-felbukkant a csapkodó hullámokban. Olyan könnyedséggel merült alá, mint akinek a víz az otthona, és még ilyen távolságból is láttam a gondtalan boldogságot az arcán. Hunter elemében volt.

Élvezd a pillanatot, amíg lehet!, biztattam magamban. *Nem maradunk sokáig.*

Vagy talán mégis... Döntenem kellett végre a jövőmmel kapcsolatban.

A magasban sirályok vijjogtak, és le-lecsaptak a homokban hátrahagyott falatokra. Éles kiáltásuk visszhangot keltett, majd elhalt az agyam egy hátsó zugában.

Megborzongtam, mintha a nap elbújt volna egy felhő mögé.

Hunter biztos karcsapásokkal közeledett felém, a víz nagy ívben fodrozódott mögöttem. Visszafojtott lélegzettel figyeltem. A hullámokhoz képest olyan kicsinek és törékenynek tűnt. A víz felkapta, és egy föléje tornyosuló tajtékos hullámban egyszer csak eltűnt. Talpra ugrottam, de hirtelen kiemelkedett a vízből, mintha a tenger adománya lenne. Gépszívem visszazökkent a megszokott ritmusába. Leültem a motelből hozott törülközőmre. *Butaság! Hunternek természetesen semmi baja.*

Pedig volt pár okom az aggodalomra.

Ruganyos léptekkel közeledett felém. Csupasz bőrén víz gyöngyözött, nyakához tapadt gubancos hajából vékony patakok csurogtak végig a mellkasán.

– Biztos nem jössz be? Remek a víz.

– Kösz, nem!

Élég nehéz lenne ugrásra készen állni a tenger közepén. De persze nem ezt mondtam. A fürdőruha hiányára hivatkoztam, az kevésbé tűnt meglepőnek.

Ledobta magát mellém a homokra, amitől vízpermet záporozott csupasz bal karomra. A pici cseppeket figyeltem a bőrömön. Hunter is.

– Más miatt van, igaz? – Tekintete végigvándorolt kissé gyűrött pólóm ujján, és megkérdezte: – A karod bírja a vizet?

– Igen, nincs vele gond – feleltem, de zavart ez az érdeklődés.

Átfogtam a térdemet, ügyelve rá, hogy a sebesült kezem kerüljön alulra. Nem mintha szégyelltem volna a karomat, amit Hunter

művégtagnak gondolt, miután Clearwaterben meglátta a belőle törött bicikliküllőként kimeredő drótokat, hanem mert igazából nem is protézis volt. Legalábbis a szó valódi értelmében nem. Habár ha úgy vesszük, egészségben véve nem sokban különbözöm a művégtagok legtöbbszörétől. Ez az egyik az androidlét számos kellemetlensége közül.

A gyomrom összeszorult, sóhajtanom kellett. *Eláruljak neki még egy kellemetlenséget?* Kíméletesen közöljem a fiúval, aki tetszik, hogy van egy aprócska bökkenő: az az igazság, hogy nem vagyok ember?

Mentségemre szóljon: még alig ismertem őt. Egy autóbalesetre, egy istállóban lefolytatott késő éjszakai közjátékra meg egy elfuse-rált randira mégsem lehet egy komoly kapcsolatot alapozni. Ugyanakkor találkozásunk első pillanatától kezdve vonzott benne valami. Talán hogy mindketten magányos farkasok voltunk. Ez adhatta meg azonnal a közös hangot. Ezenkívül csupán azt tudtam, hogy két napra rá, amikor az életem összeomlott, és én pánikba esve hívtam, ő azonnal jött, és íme, most itt voltunk Virginia Beachen.

Végigfuttatta ujjait a pólóból kilátszó csupasz felkaromon egészen a könyökömig. Éreztem minden egyes homokszemcsét, ami megtapadt a bőrén, de alapvetően az izgalomra figyeltem, amit az érintése keltett bennem.

– Fel nem tudom fogni, hogy tűnhet ilyen igazinak – mondta. – Fogalmam sem volt róla, hogy a protézistechnika ilyen magas szintre jutott.

– Ez egy kísérleti darab – feleltem a szemébe nézve. – Fejlesztés alatt áll. Úgy tűnik, jól működik.

Hunter megcsóválta a fejét.

– Nem biztos, hogy lenne bátorságom kísérleti alanynak állni.

Kísérleti alany, na igen! Ez vagyok én! Így is lehet nevezni. Nem mintha lett volna más választásom.

– Alacsony volt a kockázat.

– Akkor is! A tudomány úttörőjének számítasz.

Bárcsak tudná...

– Tisztában vagy velem, hány emberrel teszel jót, hogy hajlandó voltál ezt bevállalni?

– Ne beszélj úgy rólam, mint egy hősről! Nem vagyok az.

Elvigyorodott.

– De igen, és még szerény is.

Megdobtam egy kis homokkal, és reméltem, hogy leszállunk a témáról. Huncutul hunyorgott, azután előrehajolt, és megrázta sötét üstökét. Röpültek róla a vízcseppek szanaszét, bele az arcomba. Magam elé kaptam a kezem, és felsikítottam.

– Bocs, lefröcsköltelek? – kérdezte megjátszott ártatlansággal, a szempilláit rebegetve.

– Te piszok! – vágtam vissza, de a mosolyom pár pillanat múlva elhalványult.

Néma csend ereszkedett közénk, amit a hullámok ritmikus moraja és a kora októberi napsütést élvező, csapatokba verődött turisták hangja töltött be. No meg a kimondatlan dolgok miatti feszült hallgatás. Még el kell magyaráznom Hunternek, miért volt a pánik-szerű telefonálás, amivel magamhoz hívtam.

Eddig nem faggatott, de ez csak idő kérdése volt. Nem várható el senkitől, hogy egyetlen szóra ugorjon, keresztülutazzon öt államon, és viszonzásképp még egy elfogadható magyarázatot se kapjon. A gond az volt, hogy esetemben a legelképesztőbb hazugság is hihetőbbnek hangzott a valóságnál.

– Biztos vagy benne, hogy a szüleid nem akadnak ki ezen? – kérdeztem, és a két kezemet széttárva, széles karmozdulattal rá, magamra meg a partra mutattam. Virginia Beachre. Erre az egészre.

Széles vállalai megmerevedtek, és a homokba vájta a lábujjait. Elfordította a tekintetét. Nyilvánvalóan nem csak nekem volt rejtegetni valóm. Ettől persze még nem kellett volna jobban éreznem magam, furcsa módon mégis így volt.

– Nem is tudják, hogy itt vagy?

Árnyék suhant át az arcán, de a mosolya rögtön elűzte.

– De, tudják. Mondták is, hogy jöjjenek segíteni. Az igazság az, és ne értsd félre, hogy amikor beszámoltam anyámnak az első találkozásunkról a Dairy Queenben, ő biztatott, hogy ismerkedjek meg veled, és szerezzek új barátokat. – A mosolya huncut, kajsza vigyorba fordult. – Na nem mintha noszogatni kellett volna.

A bordáim alatt melegség támadt. Eszembe jutott a nap, amikor besétált a Dairy Queenbe, ahol néhány lány társaságában ücsörögtem. Volt valami a laza stílusában meg az átható tekintetében, aminek ott mindjárt a hatása alá kerültem. Ám azt sohasem gondoltam volna, hogy ő is így érez.

Felpattantam, és fürgén odaszaladtam a néhány méterre húzódó vízhez. Lehajoltam, majd egy marék hideg vizet mertem ki a tenyereimmel, gondosan hátat fordítva Hunternek, nehogy észrevegye széles mosolyomat. Aztán hirtelen szembefordultam vele.

– Ezt kapd el! – kiáltottam, és nyakon öntöttem a kimert vízzel.

Köpninyelni nem tudott, ahogy a víz váratlanul az arcába fröccsent. Olyan viccesen nézett ki, ahogy meglepődött – elnyílt száj, elkerekedett szemek –, hogy felnevettem. Hátrálni kezdtem, és saszszéva eltáncoltam előle.

– Na, most aztán megkapod a magadét! – mordult rám játékosan, és azzal a ruganyos könnyedséggel, amit jól ismertem, felugrott.

Csípőjére csúszott, térdig érő úszónadrágjában, a nyakát csapkodó, vizesen csillogó, hullámos tincseivel úgy nézett ki, mint egy

tengerparti nagymenő. Tekintetem végigfutott csupasz felsőttestén, és nyagot nyeltem. *Nevezzük inkább istennek! Tengeristennek!*

Tovább hátráltam előle a part mentén, ő pedig felém rohant, és a lábamra rúgta a vizet. Fröcsköltük egymást, neveltünk, mint a gyerekek, aztán megfogta a kezem, és játékosan a felénk tartó hullámok közé húzott. Mielőtt nagyon beértünk volna, megállt. Lecövekeltek egymással szemben, az óceán fehér habja kavargott a bokánk körül.

Víz, tűző nap, dagály. Emlékeztettek... valamire. Önkéntelenül megpördültem, és széttárt karokkal forogtam körbe-körbe. Éreztem a nedves homokot a lábujjaim között. Pörgés a homokban. Egy újabb aggasztó rejtély. Szúró érzés valahol hátul az agyamban. Emlékeztem erre a boldogságra, erre az örömré.

Ám a következő szempillantásban már nyoma is vészett.

Valami a hajamhoz ért, és kinyitottam a szemem. Hunter arca csak centikre volt az enyémtől. Magamba szívtam a sós vizet, a verejték, a szantálfa és némi naptej illatát.

– Látom, nem zavartatod magad! – élcelődött, a kacsintása azonban elárulta, hogy semmi baja az örülködésemmel.

Közelebb lépett, a lábujjaink egy apró homokbucka alatt egymáshoz értek. Megdöbentett az élmény, főleg amikor még fölém is hajolt. Lehelete csiklandozta a fületem, felgyorsította a szívverésemet. Lassú, egyenletes meleg járta át a testemet, a fejem búbjától a karjaimon át le, egészen a bizsergő lábujjaimig. Mindennél jobban vágytam a közelségére. Ez lehetett a valódi oka annak, hogy felhívtam, amikor a fájdalom és a félelem majdnem maga alá gyűrt. Ő volt az egyetlen, aki megnyugvást hozott az életembe.

– Sajnálom – mondtam, és igyekeztem könnyed hangon beszélni.

– Ne sajnáld! Egyszerűen csak... ilyen vagy.

Elfordítottam a fejem, és a távolba bámultam. *Ez lennék én?* És az pontosan kit is takar?

A sors fintoraként vörös szavak villantak fel előttem, amiket szerencsére csak én láthattam, egy nagyon is jól ismert géphang kíséretében. Az én hangom volt az. A világegyetem nyilván így emlékeztetett rá, ki is – azazhogy *mi* is – vagyok én valójában.

Fenyegetés észlelve: 7,27 kilométerre.

Meglepődtem. *Több mint hét kilométerre? Mi a...*

Két repülőgép, nyugat felé tartanak.

Megfordultam, és az eget kémleltem, a gépek nyomát keresve.

– Mit nézel? – kérdezte Hunter, a kezéből ellenzőt formálva, hogy árnyékolja a szemeit.

Na, tessék!

– Repülőgépeket.

– Hatalmas haditengerészeti támaszpont van Virginia Beachen. Jól tudom? Szuper.

Hát, nem igazán szuper. Sőt, egyáltalán nem szuper. A kezem ökölbe szorult, ahogy kristálytisztán kirajzolódtak a fejemben a múltam képei. Terepjárók, fegyveres férfiak. Egy katonákkal teli repülőgép, amin anyát és engem a titkos bázisra visznek. Szűk, sivár zárkák. Holland tábornok deresedő haja, meg az önelégült öröme, amivel kiadta a parancsot a megsemmisítségemre.

Anya. Aki elvérzett, miután Holland utasítására meglőtték. Holland egyik embere volt.

Úgy éreztem, a fájdalomtól kiszakad a szívem a helyéből, és szinte kétrét görnyedtem, amikor ismét szembesültem vele: anya meghalt. Halott. Meggyilkolta egy örült, aki a hazafi szerepében tetszelgett. Anya soha többé nem mosolyog rám. Nem hallom a hangját. Soha nem mondhatom már neki, hogy szeretem.

– Kíváncsi vagyok, milyen gépek – szólalt meg Hunter, kizökentve sötét gondolataimból.

Nem feleltem, mert éppen valami megmozdult a szememben. Éreztem, ahogy a pupillám összehúzódik. Egy vékony réteg félrecsúszott benne, finom kattanás kíséretében, amit csak én hallhattam.

Ráközelítés: bekapcsolva.

Újabb kattanás, és a repülőgépek felnagyítódtak, betöltötték a látóteremet, mintha fellöttem volna egy csúcstechnikájú távcsövet. A képek mérete egyre nőtt, aztán már ki tudtam venni a részleteket ahhoz, hogy beazonosíthassam a légi járműveket.

F/A–18-as vadászgépek.

A gépek 3D-s ábrája életre kelt, körbe-körbe forogtak, hogy minden oldalról látszódjanak.

Vörös betűk villantak fel előttem:

Jelenleg fegyverzet nélkül,
valószínűleg gyakorlatoznak.

– Reméljük – dünnyögtem magam elé, és megkönnyebbülten fordultam el.

Ám mihelyt kiengedtem, súlyos bizonyosság töltötte be a szívemet. A repülőgépek szigorúan figyelmeztettek arra, hogy a gondtalan strandolgatásnak Hunterrel vége. Akárhogy is próbáltam kizárni a valóságot, folyton visszatért és végigsöpört rajtam, olyan kiszámíthatóan, ahogy a dagály érkezik.

És a dagály ritmusához hasonlóan két név is ismétlődött bennem újra meg újra.

Richard Grady. Sarah. Ezek a nevek nem sokkal azelőtt csúsztak ki anya száján, hogy meghalt. A kettő közül a Sarah-n akadtam fenn inkább.

„Te mindig olyan bátor voltál, Sarah. Annyira bátor”, csengtek a fülembé anya szavai. És közben hozzám beszélt, engem nézett. Őszetévészgett volna valami ismeretlen Sarah-val?

Megindultam a motelünk irányába.

– Menjünk!

Hunter igencsak furcsállta a hirtelen támadt mehetnékemet, de pillanatnyilag nem volt kedvem magyarázkodni. El kellett tűnni innen, visszatérni a motelszoba viszonylagos biztonságába.

Menet közben elhaladtunk egy vidámpark mellett, ami az utca túloldalán volt. Mozdulatlan óriáskerék magasodott benne az égig. Mintha gúnyosan arra akart volna emlékeztetni, hogy sosem leszek olyan, mint a többiek. Hunter elvitt egyszer egy vidámparkba. Akkor futólag bepillantottam a *valódi élet*be. Hogy milyen érzés lehet embernek lenni.

Talán ez volt a másik ok, amiért őt hívtam. Mellette mindig többnek éreztem magam holmi laborban gyártott supermasinánál.

Egy utolsó vágyakozó pillantás után félrenéztem. Nem élhettem a múltban, de amíg ki nem derítettem róla mindent, addig nem volt jövőm sem.

Richard Grady. Sarah. A többi Mila.

Talán egyszer megtudok mindent. Egyszer szabad leszek, és emberi életet teremthetek magamnak. Esetleg olyat, aminek Hunter is részese.

* * *

A motel felé vezető sétányon Hunter egyfolytában az arcomat leste. Éreztem, hogy nyugtalanítja valami. Kelet felé hullámok verdesték

a homokos partot, csapkodásukba itt-ott szaladgáló gyerekek visongása vegyült. Hunter váltott pár szót egy fagylaltárussal, amiből megtudtuk, hogy nyár óta jelentős mértékben visszaesett a forgalom, de azért még mindig rengeteg turista és helyi lakos nézelődött a szabadban és sütkezett a napon.

A tekintetem megakadt két előttünk haladó férfin, de nem sokáig foglalkoztam velük. Nem néztek ki elég sportosan. Fegyverük sem volt.

Túl sokan nyüzsögtek itt ahhoz, hogy biztonságban érezhesük magunkat, ugyanakkor a járókelők forgatagában nem keltetünk gyanút. Ráadásul Virginia Beach tökéletes helynek tűnt, olyan nagyszerű emlékeim voltak róla!

Még ha programozottak is, valóságosak helyett.

– Szóval, minden rendben? Elég feszültnek tűnsz.

– Jól vagyok. Csak egy kicsit fáj a fejem – legyintettem gondtalanul, habár a gondtalanság már régóta nem volt jellemző rám.

Jobbra kaptam a fejemet, mert sikítást hallottam. Egy fiatal lány volt, aki egy srác meg két marék nedves homok elől ugrott félre.

A kezem a smaragdmedálra zárult, mire az agyam hátsó szegletében bevillant valami. Egy férfi meg egy nő, ahogy a part mentén táncot lejtenek. Sirályok vijjogása a magasban, hullámok dübörgő moraja...

A memóriaegység sérült, töredezettségmentesítés.

Kép helyreállítása.

A kép felvillant, de eltűnt. Nem, inkább mintha ellopták volna.

Megborzongtam, Hunter azon nyomban mellettem termett. Karjával átfogta a vállamat, és magához húzott.

– Vissza kellene mennünk a szobába, úgyis nemsokára sötét lesz. És beszélünk is kéne.

Beszélni. Ja. Hogy én ezt mennyire vártam! Az nem kifejezés. Merthogy mi is lehet egy ilyen társalgás menete? Nagyon köszönöm, hogy eljöttél értem, és ó, jut eszembe, android vagyok.

Fura arcot vághattam, mert Hunter felsóhajtott.

– Én érted vagyok itt, oké? Ezt tudnod kell.

Nagy sóhajjal engedtem ki a felesleges levegőt gépi tüdőmből. Félve pillantottam fel rá, mert nem tudtam, mit találok fakókék szemében, de kedvesen nézett. Melegen. Hívogatóan.

Mintha csak arra várt volna, hogy megnyíljak előtte.

– Köszí!

Felemelte a kezem, és a hüvelykujjával gyengéden megsimogatta. Aztán vállat vont, és ez a hanyag mozdulat visszaröpített az időben, vissza a suliba, ahol először láttam tőle ezt. A sulit. Már majdnem két hete nem jártam oda. A tantermek, a táblák és az ebédlő világa mostanra elérhetetlen távolságba került. Különös, hogy a kínok és a haláleset így hatnak.

Befordultunk az utolsó saroknál, ahonnét a Tengeri Szellő Motel fél háztömbnyire állt. Az előtér kicsi volt és lepusztult: fakózöld, kárpitozott székekkel és ütött-kopott fapadlóval. Nem véletlen, hogy nem került sokba itt egy szoba. Láthatóan évtizedek óta nem újították fel a szállót. De legalább tiszta volt.

Ahogy közeledtünk a motelhez, egyre hangosabban dobolt a pulzusom a fülemben a nyugtalanságtól. *Mire eljutunk a szobánkba, valahogy meg kell találnom a módját, hogy elmondjam Hunternek az igazságot. Na igen.*

Miért nincs olyan android program, ami megkönnyíti a fontos ügyek lebonyolítását?

* * *

A motelszoba tükre még páras volt a tusolástól. Egy homályos kis lyukat töröltem az opálos üvegre, és megláttam az arcomat. Egyik kezemmel felemeltem a másikat, ide-oda forgattam, aztán megsimogattam a másik kezem hüvelykujjával. Ahogy Hunter az előbb. Még nagyobb foltot töröltem tisztára a tükrön. A bőröm megcsilant az erős fényben. Tetőtől talpig végigmértem az alakomat. Próbáltam Hunter szemével nézni magamat. Elég valódinak látszotam – a bőr, az izmok, a domborulatok –, de vajon ő is valódinak érezne?

A gondolatra előntött a forróság. Tekintetem az arcomra vándorolt, és meglepetten vettem észre az orcáimon kigyúló árnyalatnyi pírt. *Még csak nem is csokolóztunk soha. Miért jár folyton azon az eszem, hogy megérint?*

Ahogy félresöpörtem gyötrő gondolataimat, és rövid, platinaszőke hajamhoz emeltem a hajkefét – feketéből festettem át, rögtön Hunter érkezése után –, megremegett a kezem. Egy másik motelszoba, egy másik tükör. Hosszú barna hajam lebegve hull a padlóra. Anya áll mögöttem, kék szemében aggodalom.

Elfordultam a tükörtől, és megtörülköztem az itteni kicsi törülközővel. Belebújtam a sötétkék mackónadrágba, melynek fenéktájékán egy nagy „I ♥ Virginia Beach” felirat díszelgett – roppant ízletes! –, és egy sima fehér topba. Nem volt olyan dizájnos, mint az otthoni kényelmes flanelpizsim, de hát mit kapsz 8 dollárért egy kiárusításon? Nem engedhettem meg magamnak, hogy csini rucikra pazaroljam Lucas pénzét.

Lucas. Fájdalmasan eltorzult az arcom, mint minden alkalommal, amikor eszembe jutott. A fiú, aki megsebesült, miközben segített nekem megszökni Holland tábornok titkos SMART műveleti bázisáról. A kocka, aki azokat az elmebeteg próbákat felügyelte. Az

aranyszívű ifjú titán. Hála neki, nemcsak visszakaptam az életem, de nem kell tovább abban a szerkóban feszítenem, amit egy hajléktalan nőtől vettem Washingtonban. A pólójából nem akartak kijönni a foltok, legalábbis attól a kevés mosószertől nem, amit a földszinti automata adott.

Vettem még egy pillantást a tükörbe, és elfintorodtam. *Halogatás, Mila a neved!* Miután nyelvet öltöttem csapzott tükörképemre, kinyitottam az ajtót – reményeim szerint magabiztos mosollyal. Itt volt az idő szembenézni Hunterrel és a kérdéseivel. Eljött az idő szembenézni az igazsággal. Meg kellett tennem.

Vagy mégsem. Nagy lendülettel léptem ki az ajtón, ám az elhatározásom egyből lelohadt, mikor megpillantottam Hunter nyúlánk alakját az ablak előtti ágyon heverészve.

– Khm.

Rémülten ült fel, mintha Virginia állam épp most jelentette volna be, hogy a motelszobákban tilos és törvénybe ütköző cselekmény heverészni. Kihalászta a távirányítót a gyűrött takaró ráncai közül, és levette a hangerőt, aztán az ágy végébe húzódott. Illedelmesen letette a földre lábát, a kezét az ölébe ejtette.

Oké. Leültem a vele szemközti ágyra, és beletúrtam nedves hajamba, csak hogy csináljak valamit. Nem tört meg a csend, úgyhogy azzal foglaltam le magam, hogy megszámoztam a függönyt díszítő piros köröket – szám szerint ötvenkettőt.

Rám nézett, aztán gyorsan elkapta a tekintetét.

– El is felejtettem mondani, hogy tetszik az új frizurád – motyogta a kezében tartott távirányítónak.

– Köszí!

Hogy ez már a második festés, amióta utoljára találkoztunk, azt sükségtelen volt megemlíteni. Legalábbis egyelőre.

Az ágy megnyikordult, mint egy régi hajópadló, amikor Hunter megmozdult. Megint rám siklott a tekintete, a csupasz vállaimra, melyek nedvesek voltak a hajamból csöpögő víztől, aztán ismét maga elé bámult. Megköszörülte a torkát – khm-khm –, és ez a halk nesz recsegve-ropogva törte meg a köztünk lévő csendet.

Karba tettem a kezem. A zavara nagyon is ráébresztett, hogy közös motelszobában vagyok egy fiúval, és sehol egy kísérő vagy szülő a láthatáron. *És jut eszembe: az éjszakát is együtt töltjük.*

Na, nem *úgy!* De akkor is. Két percen belül már másodjára szökött a forróság az arcomba. Amikor felhívtam, és megkértem, hogy jöjjön segíteni, eszembe sem jutott, hogy ez rendkívül kínos helyzetet is eredményezhet. Akkor bánat emésztett, és kétségbeesés. Ha Hunterre gondoltam, az átsegített a legsötétebb pillanatokon is. De miután anya a karjaim között halt meg, Hunter puszta emléke már nem bizonyult elégnak. Szükségem volt valakire, akiben bízhatok. Noha csak néhány hete ismertük egymást, Hunter szemében azt láttam, hogy fontos vagyok, számítok neki, és ez biztonsággal töltött el. Senki mást nem tudtam volna hívni.

Hunter dobolni kezdett a combjain. Ez az idegesítő szokása már az első alkalommal feltűnt. Bár a közelségétől forróságot éreztem művileg előállított idegvégződéseimben, és mesterséges szívverésem felgyorsult, azt éreztem, hogy a köztünk lévő feszültség betonfal-ként áll közénk.

Hűha! Ez aztán szépen alakul.

– Velem van a gond, vagy ez az együttalvás-dolog a furá?

– Nem veled – vágtam rá olyan sebesen, hogy a szája arra az ismerős, sajátos mosolyra húzódott.

Bizsergés futott végig a gerincemen az érzéstől, hogy megint olyat akarok, ami soha nem lehet az enyém. Ami akkor lehetne az enyém,

ha nem csupán egy halom áramkör meg tranzisztor lennék. Ami a normális élet. Ami akár az enyém is lehetne, ha nem döntök úgy, hogy utánajárok anya utolsó szavainak.

Az ágyaink közti rövid távolságról néztünk egymásra, a térdünk majdnem összeért.

– Mi lenne, ha fogadalmat tennénk? – kérdezte. – Én kezdem. Én, Hunter Lowe, ünnepélyesen fogadom, hogy a saját ágyamban maradok, kivéve, ha vészhelyzet áll elő. Vagy ha nagyon hangosan horkolsz, mert akkor kénytelen leszek átmenni hozzád, és oldalba böknöd. Vagy ha áthívsz magadhoz... tévét nézni, vagy ilyesmi – tette hozzá sietősen, amikor látta, hogy elkerekednek a szemeim. – Ajaj, neked piszkos a fantáziád! Eddig fel sem tűnt! Ejnye, ejnye! – mondta, azzal rosszállóan megcsóválta a fejét.

– Ha te mondd! – vigyorogtam. Eszembe jutottak a fürdőszobai gondolataim, és igyekeztem nem zavarba jönni. – Én is megígérem, hogy a saját ágyamban maradok, ha nem sütsz el több ilyen rettenetes poént. Mert abban az esetben fejbe vágglak a párnáddal.

– Kemény feltételeket diktálsz, de áll az alku. És most, hogy ez a szörnyen kínos pillanat véget ért, hajlandó vagy elárulni végre, mi folyik itt?

A mosolya meg se rezzent, de csak mert fogalma sem volt semmiről. Az igazság, amit még nekem is nehéz volt elhinnem, biztos letörölte volna az arcáról. Még mindig nem fogadtam el a történeteket. Akkor hogy várhattam volna el tőle?

Belemarkoltam a takaróba, melyet durvává tett a sok mosás, és megszorítottam. *Meg tudom csinálni. Meg tudom csinálni. Meg tudom...*

A szavak a torkomba tolultak. Nyelni alig tudtam.

– Ígérem, nem fogok ítélni – biztosított Hunter.

Annyi mindennel hatott rám. A szelíd hangjával. Azzal, ahogy felém hajolt, mintha az élete függne a szavaimtól. A lassú mozdulattal, amivel félresimította a hajamat, és az ujjá köré tekert néhány kósza tincset.

A szemem rebbenve lecsukódott. Volt valami a jóhiszeműségében, ami a perzselő érintésével együtt betöltötte a bennem lévő űr egy kis részét. Erről nem mondhattam le. Ha őszinte lennék vele, akkor lehet, hogy kísétálna az ajtón, és vissza sem nézne.

Tudom, hogy örültségnek fog hangzani...

Mihez kezdenék, ha senki nem emlékeztetne rá, hogy legalább valamelyest élő lény vagyok?

Hát, tudod a helyzet az, hogy...

És mi van, ha elmegy, és elmondja valakinek, mi vagyok valójában?

A titok, amit idáig rejtegettem...

Nyitottam a szám, hogy elmondjam neki az igazat, de helyette a fedősztori bukott ki belőlem.

– Anyával volt egy nagy vitánk... – kezdtem, azután elbizonytalanodtam.

Most meg mit csinálok? Hazudok az egyetlen embernek, akim maradt ezen a világon?

– A Németországba költözés miatt, igaz?

Ahogy félrebillentett fejjel, figyelmesen hallgatott, felbátorodtam, hogy folytassam, de leblokkoltam. Emlékeztem, ahogy kétségbeesve hívtam a kanadai repülőtérről, mielőtt Holland emberei elkaptak minket anyával. Közöltem vele, hogy elhagyom Clearwatert. Valószínűleg akkor mondtam neki igazat utoljára.

Tisztába akartam tenni vele a dolgokat, de nem ment.

– Nem Németország miatt, hanem... hanem elmesélte, hogy engem örökbe fogadtak.

Önző dolog volt a részemről hazudni. Teljességgel és megbocsát-hatatlanul önző. Ezt nem lehet tagadni.

Ekkor viszont eszembe jutott az a nap, amikor anya lejátszotta a felvételt. A nap, amikor a hataloméhes tábornok vontatott akcentu-sú hangja örökre megváltoztatta az életemet, és szétrombolta a ma-gamról alkotott képet. Azzal, hogy tudomásomra hozta az igazsá-got, semmissé tette az egész életemet, megfosztott a szüleimtől, és megölte a reményeimet. Ennyit az *igazságról*. Tényleg olyan nagy-szerű dolog lenne? Mert tőlem mindig csak elvett dolgokat. Elvett minden jót; fájdalmat, félelmet hagyott maga után, és az árulás vég-telen alagútjába vezetett.

– És ezt csak úgy rád zúdította, minden előzmény nélkül? Akkor, akit az apádnak hittél, aki nemrégiben meghalt...?

– Nem az igazi apám volt.

– Azta!

Az ajkamba haraptam, majd elfordítottam róla a tekintetemet. A gyomrom összerándult, tiltakozott, amiért hűtlenné váltam anya emlékéhez. Igaz, ő ültetett belém hamis emlékeket egy olyan apá-ról, aki nem is létezett, de csak azért, hogy megóvjon. És ez működött is. A szomorúságot már az istállóban töltött este előtt is ismer-tem, a kétségbeesést azonban nem.

Hiába, na, az volt a kevésbé kegyetlen megoldás, ha meghagyom Huntert a tudatlanságában.

– Sajnálom, Mila! Nagyon kemény lehet.

Habár igyekeztem meggyőzni magam, hogy ezzel tulajdonkép-pen szívességet teszek Hunternek, az együttérzése már túl sok volt. Felkeltem, és az ablakhoz sétáltam. Nem bírtam volna a szemébe nézni. Kibámultam az üvegen, miközben az ujjaim az ütött-kopott fapárkányba kapaszkodtak.

Reccs.

A fenébe, ez túl erős volt! Azonnal lazítottam a szorításon, de máris új repedések szaladtak szét a megkopott fehér festékrétegben. Hunter remélhetőleg nem vette észre.

– És most mi a helyzet? Mesélt valamit az igazi szüleidről? – Mivel nem válaszoltam egyből, hozzáfűzte: – Nem muszáj beszélünk róla, ha nem akarod.

Alávalónak éreztem magam, még így is, hogy meg sem szólaltam! Mindenfélét felhoztam a mentségemre, kevertem a kártyáimat. Például, hogy ha Hunter velem marad, hihető magyarázatot kell adnom arra, hogy miért kell becserkésznünk Richard Gradyt. Ha tudná rólam az igazságot, az feltehetőleg mindkettőnket veszélybe sodorna. Jobban kézbem tudom tartani a dolgokat, ha továbbra sem tud semmit.

A feltámadó büntudatom miatt elfogott a kétség, hogy vajon meddig lehet még folytatni ezt a színjátékot. Egyelőre csak elő kellett készítenem a terepet a nagy bejelentéshez.

Holnap. Holnap elmondom neki.

– Nem, semmi gond. Erre is való ez az út. Anya mondott nekem egy nevet: Richard Gradyét. De ez minden. Ő nem hajlandó segíteni, hogy megtaláljam, és támpontot sem adott. Iszonyatosan dühös lett, amikor közöltem vele, hogy akkor magam keresem meg az apámat.

– A telefonbeszélgetésünkkor azt mondtad, hogy anyukád... itt hagyott.

Szaggatottan bólintottam, mintha hirtelen az egyik alkatrészem meghibásodott volna.

– Tudom. Úgy értettem, hogy... nélkülem ment el.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogymég értékeesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

Anya megtört teste jelent meg a szemem előtt. Láttam, ahogy elnyeli a Potomac mélye, és a fülemben csengett a hangja: *Találd meg Richard Gradyt... ő tudja...*

Ezek voltak utolsó szavai, mielőtt Hollandék lövedéke végzett vele.

Holland. Már a puszta nevére fellángolt a zsigereimben a gyűlölet.

Az ujjaimat végighúztam az üvegen, de az elfojtott haragtól erősebben nyomtam oda a kelleténél. Az ablak tiltakozásul megrecscent, mire gyorsan elkaptam a kezem.

– És ez a bizonyos Grady Virginiában él? – kérdezte Hunter. – Ezért jöttél ide?

– Azt hittem, hogy itt él. Találtam róla némi információt, de az zsákutcának bizonyult.

Kérlek, ne kérdezősködj már annyit! Nem tudom, meddig bírom még a hazudozást.

Még mindig háttal neki, megszólaltam:

– Mindenesetre nagyon köszönöm, hogy eljöttél. A gondolat, hogy ezt egyedül kell végigcsinálnom... na, szóval... köszönöm.

Megnyikordult alatta az ágy, majd hallottam puha lépteit. Megperdültem, és szemközt találtam magam vele. Látva együtt érző, bánnatos szemeit, majdnem bevallottam neki mindent. Akkor, ott, abban a pillanatban elhittem, hogy ő elfogadna annak, ami vagyok. Ám ha mégsem, azzal még nagyobb bajt hoztam volna a fejemre. Megint azzal nyugtattam magam, hogy a hazugságaim védőpajzsot nyújtanak a számára. Amit nem tud, azt nem tudja elárulni.

– Szívesen, bármikor – mondta, gyengédséggel a hangjában. – Amikor hívtál, sejtettem, hogy valami rossz dolog történt. Nem